

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Institutiones Qvintvplicis Theologiæ - Positivæ videlicet, Asceticæ,
Polemicæ, Speculativæ, & Moralis complectens, Unà cum Appendice
Methodum compendiarium reformationis Ecclesiasticæ à Concilio
Tridentino factæ continente

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1679

§. 1. Principium 1. Quod non est ex fide, peccatum est.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48233](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48233)

esse luxuriae, in quam consensit; uti ex cit. c. 5. Mat.

colligitur.

Deducitur 2. Illum, qui efficacem habet voluntatem ad eleemosynam, si haberet, misericordiae praemium a DEO accepturum, atque si re ipsa dedisset, quemadmodum S. Augustinus super Psalm. 109. testatur dicens: *Si potes, da; si non potes, affabilem te fac; coronat DEVS Voluntatem, ubi non invenit facultatem.*

Deducitur 3. Eum, qui vult DEUM infinito amore diligere, non hoc ipso actum infinitae dignitatis & valoris elicendo contentum, tum quia plerumque hic actus est simplex complacens, tum quia si actu ipso deberet poni actus exte-rior, respondens illi interno, nova adhuc, eaque gravis diffi-nda foret, quae novam utique iterum laudabilitati in moralitate & moralitatis intentionem causaret.

ARTICULUS II.

Principiis ad internam Actuum humano- rum Regulam, seu Conscientiam spectantibus.

§. I.

PRINCIPIUM I.

Quod non est ex Fide, peccatum est.

Sensus.

Hoc est, quodcumque aliquis actionem aliquam per- mel omittit, quam Conscientia (quae nihil aliud est, quam actum intellectus indicans, quid licitum vel illicitum sit) illicite peragi, vel omitti, committit illius speciei actum, quale conscientia apprehendit, etiamsi illa actio commissio alicui minime peccaminosa sit.

Authoritas.

Desumptum est ex Epistola S. Pauli ad Rom. c. 14. illud- approbant, & sic explicant communiter SS. Patres, teste Gratiano l. 1. tr. 1. c. 1. resp. 2.

Gg 4

Ratio

Ratio.

Quia Conscientia est Regula proxima Voluntatis, derivata à prima & principali Regula omnium humanarum actionum, scilicet à Lege Divina & aeterna: ergo quicquid contra hanc Legem committitur, vel omittitur, bonum esse non potest.

Praxis.

Hinc deducitur 1. Eum, qui putat, se ex Caritate obligari ad Proximum è periculo liberandum per mendacium, peccare, si non mentiatur, uti cum communi docet Bonac. d. 2. de pecc. q. 4. pu. 6. n. 8.

Deducitur 2. Eum, qui Venerando SS. Imagines, aut Reliquias putat, se Idololatriam committere, non esse immunem à tali culpa, si dictam Venerationem peragat, ut communis apud Bonac. l. c. n. 13. sentit.

Deducitur 3. Eum, qui putat, alterutram ex duabus contradictoriis actionibus committendo se peccare, omnino peccati reum fieri, quamcunque peragat, si conscientia vincibilis sit; vel si invincibilis sit Conscientia, & non eligat eam, quæ minus gravis est; ut idem Bonac. l. c. n. 27. cum communi Theologorum iterum sentit.

§. II.

PRINCIPIUM II.

Non lædit Conscientiam actio, quam probabilis tuetur opinio.

Sensus.

Hoc est, qui non potest certò cognoscere, an actio aliqua sit licita, vel non, potest eam sine peccati scrupulo elicere, si advertat, eam à doctis & prudentibus viris, quorum Auctoritas sufficit ad probabilitatem alicui sententiæ conciliandam, licitam judicari; modò non immineat aliquod periculum, ad quod vitandum Prudentia, vel Justitia, vel Caritas dicet oppositam sententiam eligi debere.

Authoritas.

Desumptum est ex mente Vasquez, Sanchez, Medina, Talia